

BLUEGRASSOVÉ LISTY

*Bluegrassová asociace ČR přeje příjemné
svátky a hodně dobré muziky v roce 2013*

Bluegrassová
asociace
České
republiky

členský zpravodaj Bluegrassové asociace České republiky

ročník XVII, listopad 2012

Banjo Jamboree Čáslav 2012 » Blue Highway –
hvězdná bluegrassová kapela poprvé v České
Republice » Honza Máca » Dílna Malé Svato-
ňovice » George Shuffler ...

číslo

4

Bluegrassová asociace

Co je Bluegrassová asociace ČR?

BA je občanské sdružení založené v roce 1995, celou organizaci řídí zvolené předsednictvo, současným předsedou je Petr Brandejs.

Co je cílem BA?

Cílem BA je, aby se bluegrassu dařilo v ČR co nejlépe; aby se rozvíjel, byl v kontaktu se zahraničím a co nejvíce se rozšířil. BA se také snaží zajistit co největší informovanost svých členů.

Jaká je činnost BA?

- » BA vydává Bluegrassové listy
- » BA spolupřřádá nejstarší evropský bluegrassový festival v Evropě, Banjo Jamboree
- » BA používá databázi členů k zaslání pozvánek na nejrůznější bluegrassové akce
- » BA pořádá výběrová kola na festival Banjo Jamboree
- » BA vítá další náměty svých členů
- » Internetové stránky BA jsou na adrese <http://bacr.czechweb.cz>.
- » BA vítá další náměty svých členů.

Členství v BA

- » Členství v BA je na kalendářní rok s tím, že kdo se stane členem do 30.6., zaplatí plný roční příspěvek 200 Kč, kdo po 30.6., zaplatí 100 Kč.
- » Pro kapely je možno využít institut kolektivního členství za 500 Kč, každý z kapely obdrží průkazku a bude dostávat vlastní výtisk BL (všechny výtisky budou zasílány na adresu kapelníka) a samozřejmě bude mít i všechny další výhody vyplývající z členství.
- » Dalším typem členství je pořadatelské členství za 500 Kč, pořadatel dává členům BA slevu na vstupném (min 10%, alespoň 20 Kč) na jím pořádaných akcích a uvede BA na plakátech; sám má zdarma zajištění inzerci svých akcí v BL (1 stránka v BL/rok/na

akci), na webu BAČR v dalších tiskovinách vydávaných BAČR.

- » Pro sponzory BA je určen institut doživotního členství za 5.000 Kč.

Všechny typy členství vyřizuje sekretář BA, který rovněž dojedná individuálně podrobnosti týkající se kolektivního, pořadatelského a sponzorského členství. Za člena je rovněž možno přihlásit se na některých akcích.

Výhody členství

- » slevy ve vybraných obchodech s hudebninami
- » zdarma Bluegrassové listy nejméně 4x ročně
- » zařazení do databáze členů – v případě zájmu možno e-mailem zasílat pozvánky na akce
- » možnost zapůjčení aparatury
- » sleva na vstupném na Banjo Jamboree a některé další festivaly a akce

Zájemci o individuální členství mohou zasílat peníze složenkou na adresu **BAČR, Hubálov 27, 506 01 Jičín** nebo převodem na účet: **108596029/0300**. Zájemce o ostatní typy členství prosíme o kontaktování Petru Seifertovou, mobil: 732 730 339 a 734 481 742, e-mail: seifertova.peta@email.cz, která s nimi domluví podrobnosti.

Můžete si z internetových stránek BA stáhnout formulář přihlášky (individuální nebo kolektivní) pro vytištění z Wordu a zaslání poštou. Přihlášku můžete vyplnit také pomocí našeho on-line formuláře.

Případné informace na tel. číslech členů výboru:

Petra Seifertová (sekretářka BA)
mobil: 732 730 339 a 734 481 742
e-mail: seifertova.peta@email.cz

Petr Brandejs (předseda)
mobil: 777 122 569, e-mail: brandejs@seznam.cz.

Petr Gärtner
(šéfredaktor BL)
mobil: 737 971 477, e-mail: petrgartner@tiscali.cz

Banjo Jamboree Čáslav 2012

Nejstarší bluegrassový festival v Evropě, Banjo Jamboree, letos v červenci oslavil své úctyhodné kulaté výročí. Je tomu čtyřicet let, co se sešlo pár nadšenců s banji na hřišti v Kopidlně a Honza Macák to celé nazval Banjo Jamboree. Jak léta plynula, festival se přestěhoval napřed do Strakonice, pak se vrátil zpátky do Kopidlna a nakonec před pár lety zakotvil v nádherném přírodním areálu s koupalištěm, v letním kině Čáslav.

Na tyhle významné narozeniny Bluegrassová asociace České republiky pozvala zakládající členy legendární kapely Country Gentlemen, později hrající také ve skupinách Seldom Scene či Second Generation, banjistu **Eddieho Adcocka**, jeho na kytaru hrající manželku **Marthu** a jednoho z nejlepších žijících bluegrassových basistů, **Toma Graye**.

Trio nedávno natočilo cédéčko s názvem „Many a Mile...“. A opravdu ty míle, co tihle muzikanti najezdili za těch víc než padesát let, se ani spočítat nedají. Nebudu se raději o nich rozepisovat, papír by mi nestačil. Každopádně jsem jim slibovala asi čtrnáct let, že je dostanu do Evropy, ale nikdy jsem nesehnala dost peněz, až teď. Aby finančně vyšli, zorganizovala jsem jim ještě desetidenní šňůru po Německu, Švýcarsku, Belgii a Holandsku.

V pátek ráno mě ale málem klepla pepka, když jsem na ně čekala na letišti v Ruzyni, společně s kapelu Album z Chomutova, kteří nás pak do Čáslavi odvezli. Z příletové haly přivezla Martha na vozíku Eddieho s hadičkami na kyslík v nose a s banjem v ruce. To jsem tedy ztuhla. Eddie má za sebou tři operace na otevřeném mozku, které možná někdo z vás viděl na Youtube, jak při nich hraje na banjo. Měla jsem z toho velkou hrůzu, ale nakonec vše dobře dopadlo.

Festival začal v pátek, počasí nádherné, večer hrálo osm kapel a za festivalové hvězdy tu noc byla kanadská dívčí kapela **Oh My Darling**. Děvčata jsem viděla předtím na dvou jiných festivalech, tak jsem byla připravena. Většinou obecenstva ale vyrazily dech, prvotřídní muzikantky, zpěvačky a ještě krásné i na pohled. Mně osobně nejvíc fascinovala jejich indiánská basistka. Jejich muzika se popsat nedá, většinou hrají vlastní věci, něco jako kanadský francouzsko-indiánský folklor. Musí se holt slyšet a hlavně vidět.

Slovensko-česká kapela **Candy Floss** to po nich neměla lehké, ale jsou také vynikající. Páteční noc zakončili **COPáci** z Plzně. Pak již následovaly sešňůry až do rána bílého.

Sobotní program začal v deset ráno a měli jsme možnost vidět kapely, které stály u kolébky festivalu. **Větráky**, jejichž banjista Honza Macák, který na nás kouká z bluegrassového nebe, si tohle celé vymyslel, jihlavskou kapelu **Pražce** s nestorem – mandolinistou Vaškem Křížem, **Country Cocktail** s proslulými výrobci nástrojů, bratry Křišťůfkovými, slovenskou legendu **Krok**, založenou již v roce 1970 banjistou Braňo Blahovcem a kytaristou a textařem Jaro Nečesaným, pražský **Blanket**. Následoval rakousko-český **New River** a pak další, mladší kapely. Během jejich vystoupení se v budově na koupališti konalo setkání tváří v tvář s hlavními hvězdami festivalu Eddie & Marthou Adcockovými a Tomem Gray. To celé moderoval Petr Brandejs. Muselo to po dvou hodinách otázek, odpovědí a hraní skončit, neb o půl šesté bylo na programu tradiční focení banjistů. Pro spoustu z nich životní příležitost a možnost se vyfotit se svými idoly. V popředí stalo banjo s kloboukem a fotografií jeho majitele, Honzy Macáka, na které si během focení zahrál Tom Gray.

Večerní koncert zahájil chomutovský **Album**, zpět k tradici nás přivedl **Bluegrass Cwrkot**, moravský **Svaťa Kotas Band** v nejnovější sestavě, cenami ověřený pražský Blackjack, nová československá formace **Rough & Rocky** a pak již přišly na řadu americké legendy.

Trio Adcocks & Gray zahrálo spousty starých hitů, na kterých vyrůstaly nejmíň dvě generace českých i slovenských muzikantů. Obecenstvo poslouchalo skoro bez dechu, skalní fanoušci se slzami v očích. Následoval nekonečný potlesk ve stoje a několik předavků. I muzikanti byli dojati chvílemi až k slzám.

Publikum se uklidnilo teprve, když se na scéně objevila další cenami ověřená mezinárodní for-

mace, **G-Runs & Roses** (CZ/SK/NL), s naším mimozemšťanem-nizozemšťanem Ralphem Schutem. Závěr noci patřil pražskému **Monogramu**, známému nejen v Evropě, ale i v Americe. Hoší nám jako vždy předvedli fantastickou show a museli také několikrát přidávat. Ale všechno krásné jednou musí skončit. Stejně se pak opět jamovalo až do rána.

Díky pořádající Bluegrassové asociaci České republiky, všem muzikantům, zvukařům a hlavně davům obcenstva, bez kterého by to nešlo. By to opravdu vrcholný zážitek festivalové sezony. Nejenom já se již těším na příští ročník.

Lilka Pavlak
Bülach 27.10.2012

HUDEBNÍ NÁSTROJE

Mgr. Přemysl VEČEREK

www.vecerekinstruments.com

Prücha,
BLUEGRASS INSTRUMENTS
CZECH REPUBLIC

Milí členové,

prosíme Vás, abyste příloženou složenkou **zaplatili své členství na rok 2013**. Vašich dvě stě korun pokrývá náklady nutné na Bluegrassové listy, poštovné, kancelářské potřeby a webovou stránku BAČR. Veškerou práci věnujeme zdarma.

Děkujeme Vám za včasnou platbu
Petr Brandejs, předseda

P.S. Prosím zkontrolujte, zda náhodou nedlužíte členské příspěvky ještě za rok 2012. V případě nejasností volejte Petru Seifertovou, mobil: 734481742, e-mail: seifertova.peta@email.cz

Allianz

generální partner

Rost'a Čapek uvádí:

Čapek

ŠPIČKOVÉ AKUSTICKÉ KONCERTY v OREA Hotelu Pyramida

Audie Blaylock & Redline
Bearfoot
Caleb Klauder & Reeb Willms

4. prosince 2012 od 20:00

OREA Hotel Pyramida, Bělohorská 24, Praha 6

Informace na www.capek.us

Vstupenky v ceně od 290,- do 490,- objednávejte na iva@capek.us

Připravujeme:

16.3.2013 Evropský bluegrassový summit - Pete Wernick (USA) a další

OREA
HOTELS

REINVEST

solid
frame

[MUZIKUS.CZ](http://muzikus.cz)
DÁL JEM KROUŽÍ DOKOVANÝ

RAVEL HOLASEK

SELECT
AUTOMOTIVE

Blue Highway – hvězdná bluegrassová kapela poprvé v České Republice

V pondělí 29. října nám Rosta Čapek a Iva Louková připravili hudební lahůdku, dvoukoncert superbandu Blue Highway v pražském hotelu Pyramida. Kapela si v sobotu předtím zahrála ve vyprodaném městském divadle severoněmeckého Oldenburgu a pražské koncerty byly jediné ve střední Evropě. Pochopitelně jsem kvůli nim, i přes hororové počasí, odjízďela autobusem v sobotu večer ze Švýcarska.

Kapela přijela do Prahy v neděli vlakem, byl to pro ně nevšední zážitek. Po jedné z takových cest vznikla písnička, která se v roce 2008 stala IBMA písní roku, *THROUGH THE WINDOW OF A TRAIN*. Vlak si tady užili ažaž, neb další den odjízďeli opět do Berlína na letiště. Naštěstí neletěli přímo do té hrůzy po hurikánu Sandy na východním pobřeží a dostali se v pořádku domů.

Blue Highway je tak trochu moje srdeční záležitost. Poprvé jsem je viděla na IBMA předváděče v Owensboru v Kentucky v roce 1995 a řekla si: „Tihle hoši mají na to udělat díru do světa a musím je dostat do Evropy!“. Za rok na to v Owensboru hráli znovu a to již získali titul IBMA Objev roku 1996.

V roce 1997 jsem je chtěla na Dobrofest do Trnavy, ale kapele se to moc nezdálo, tak tam vyslali na výzvědy pouze Roba Ickese. Zahrál si tam v triu s Joe Cravenem a Derek Jonesem a měli obrovský úspěch. V roce 1998 se tam kapela vydala již kompletní a bylo to opět super. Aby se trochu zmenšily náklady, naplánovala jsem jim ještě jeden koncert v Rakousku. Na skoro hodinovou hororovou epizodu s rakouskými celníky na slovensko-rakouských hranicích nikdo z nás určitě nezapomene, ale vyprodaný koncert

foto Lilka Paviak

v Linci byl vynikající. Hoši odlítali další den z Prahy s tím, že by si moc rádi zahráli jednou i tam. A ten sen se jim teď splnil.

Rosta naplánoval večerní koncert a jaké bylo jeho překvapení, když byl vyprodaný během dvou dní. Přidal tedy ještě další odpolední a lístky opět zmizely jako čerstvé rohlíky. Kdo tam nebyl, má čeho litovat, neb oba byly bombastické a fanoušci z celé Evropy na ně budou ještě dlouho vzpomínat. Byli tam Italové, Holanďani, Rakušáci, Němci, Poláci i Slováci a kdoví kdo ještě... Kamarády Slováky moc mrzelo, že se neuskutečnil i plánovaný koncert v Bratislavě.

Napřed vám kapelu aspoň trochu představím, psát o nich podrobně by asi bylo na celou knihu. Vedoucím skupiny je kytarista Tim Stafford z Kingsportu v Tennessee, mimo jiné jeden ze zakládajících členů kapely Alison Krauss & Union Station. Jezdil s nimi intenzivně dva roky a pak odešel, protože hudebního byznysu měl za tu dobu plné zuby a také se chtěl víc věnovat rodině a malému synkovi. Časem s kamarády založili

Blue Highway. Tim je všestranně nadaný a jeden z jeho posledních počínů je biografie Tonyho Rice „Still Inside“, kterou dali dohromady s na Havaji žijící Carolinou Wright.

Basista, výborný zpěvák a výjimečně nadaný písničkář Wayne Taylor z jihozápadní Virginie jezdil dvacet let s nákladákem a hrával s různými kapelami na víkendových tancovačkách. S kapelou Blue Highway se mu splnil životní sen.

Shawn Lane také vyrůstal v jihozápadní Virginii, jako ostatně i jiné veličiny, například Stanley Brothers nebo Jim a Jesse. Zpívá jak anděl a hraje skvěle na mandolínu i housle. V minulosti spolupracoval mimo jiné s Ricky Skaggssem či Doyle Lawsonem.

Banjista Jason Bureson pochází z muzikální rodiny ze Severní Karolíny a hraje na všechno, co má struny. S Timem Staffordem ho dala dohromady záliba v hudbě Django Rheinhardta. Jako jediný z rodinných důvodů na čas kapelu opustil, v Trnavě ho tehdy zastupoval Tom Adams. Dobří

foto Liika Paviak

holubi se ale vracejí a kapela dodnes hraje ve stejné sestavě jako před 18 lety, kdy vznikla.

Rob Ickes, čtrnáctinásobný IBMA dobrista roku pochází z „typicky bluegrassového státu“ Kalifornie. Jeho prarodiče hrávali v old time fiddle bandu a už jako dítě s nimi hrával pravidelně na víkendových sejšnech. K houslím ale žádný vřelý vztah neměl. Jeho maminka ho sebou brávala na bluegrassové festivaly, tam ve třinácti poprvé slyšel hrát Mikea Auldridge a zamiloval se do dobra. V roce 1992 se přestěhoval do Nashvillu a začal se živit se jako studiový muzikant. Já se s ním seznámila na šňůře s kapelou Laurie Lewis před dvaceti lety. Zahráli si tehdy i v Praze. Rob drží rekord jako nejčastěji vyznamenaný muzikant v historii IBMA a nahrávky na kterých účinkuje se nedají snad ani spočítat, jenom s Blue Highway je jich deset.

Na dvojcdéčku z patnáctých narozenin kapely „The Fifteenth Anniversary Collection“ trůní i jedna z mých četných fotek. Na další fotky včetně pár z Trnavy se můžete kouknout na [http://bluehighwayband.com/Pages/15thAnnPhotoAl-](http://bluehighwayband.com/Pages/15thAnnPhotoAlbum.html)

[bum.html](http://bluehighwayband.com/Pages/15thAnnPhotoAlbum.html). Měla jsem to štěstí a vyhrála s jednou z country festivalu Albisguetli v Curychu soutěž o nejlepší fotku.

Oba koncerty kapela zahájila tradičně písní Wayne Taylora LONESOME PINE z prvního cdéčka s názvem „It's a Long, Long Road“ které v roce 1995 odstartovalo hvězdnou kapelní kariéru. Pak následovala spousta dalších, jedna hezčí, než druhá, většinou z jejich vlastní tvorby. Wayne nám také zaspíval píseň, která měla velký úspěch v Německu, FRÄULAIN. Je to prý jediná s německým názvem kterou umí a hrávali ji v začátcích kapely. Marně však hledali nějakou píseň s aspoň jedním českým slovem, ale napadlo je jenom Ship Ahoj, kterou bohužel zaspívat neumí. Jednu chvíli kapela opustila jeviště a zůstal tam jen Rob Ickes a sólově zahájil skladbu THE OLD RUGGED CROSS z jejich gospelového alba „Wondrous Love“. Po chvíli se k němu připojil zbytek kapely a potlesk nebral konce. Další byla SYCAMORE HOLLOW. Poslední píseň před přestávkou byl vynikající gospel WONDROUS LOVE. Začala hrát mandolína, pak zpěv Wayne Taylor a každou slokou se k němu přidávali teď již pouze

foto Lilka Paviak

a capella, další zpěváci. Nádhera, která se musí slyšet, třeba u nich na domovské stránce. Nebyla jsem jistě jediná, komu naskočila husí kůže. Není divu, že letos opět dostali titul IBMA vokální skupina roku.

Následovala přestávka, kde členové kapely popisovali cédéčka, ale bylo tam tak narváno, že se k nim nešlo dostat. Druhý set zahájili již dříve zmíněnou *THROUGH THE WINDOW OF A TRAIN*. Nádherný byl gospel *SOME DAY* z jejich desky „Midnight Storm“. Publikum rozesmály variace Tima Stafforda na téma písně *OH DEATH*, kterou zpíval Ralph Stanley ve filmu „Bratříčku kde jsi?“, Tim je vůbec rozený komik. I jeho píseň, kterou napsal společně s Jonem Weisbergerem, *IF YOU'VE GOT SOMETHING TO SAY*, vykouzlila na tvářích diváků jeden úsměv.

Postupně nám hudebně představovali členy kapely. Shawn Lane nám mimo jiné zazpíval svou titulní píseň z jejich posledního cédéčka, *Sounds of Home*, která byla víc než 3 měsíce na vrcholu bluegrassové hitparády. Moc se líbila *BLUE BIRD DAYS*. To ještě nevěděli, jak zrovna aktuální bude

Shawnova píseň *STORM*. No, vše se nedá vypsat. Jedna z posledních byla superdlouhá novoakustická instrumentální smršť, která vyvrcholila zpěvem Waynea Taylora – nepamatuju si název, zpívá se tam *...Many miles from home...* Nejenom přítomné muzikanty – a těch tam bylo poženaně – zdvihla ze sedadel. Následoval potlesk ve stoje. Kapela pochopitelně musela přidávat a to píseň Billa Monroea *WICKED PATH OF SIN*. Poslední přídavek byla zase tradice, *LITTLE MAGGIE*.

Vše krásné musí někdy skončit a kapela by se sem do Cech moc ráda vrátila. V předsálí bylo narváno a má kamarádka, u které jsem spala, spěchala domů, tak jsem se k nim ani nedostala na společnou fotku, jen jim zamávala na rozloučení. Díky patří Rostovi a Ivaně za uspořádání koncertu, všem sponzorům a Jirkovi Maškovi za výborný zvuk. A pochopitelně všem muzikantům i divákům za vytvoření jedinečné atmosféry. Ještě dlouho mi jejich nádherná muzika zněla v uších.

Lilka Pavlak
Brno 6. listopadu 2012

foto Lilka Pavlak

Honza Máca

S Honzou Mácou se znám spoustu let. Dokonce jsme se sešli ve dvou kapelách, nějaký čas jsme spolu hráli v pražské kapele E. G. Revival a Honza asi dva nebo tři roky působil jako houslista BG Cwrkotu a nahrál s námi dvě cédéčka. Považuji ho za jednoho z nejlepších muzikantů, kterého jsem kdy potkal a jsem moc rád, že jsem s ním mohl vést následující rozhovor.

Honzo, první otázka je obligátní, jak ses vlastně dostal k bluegrassu a kdy?

K bluegrassu jsem se dostal jednoznačně přes tramping. Bylo mi asi dvanáct – třináct. S kamarádem Radkem Pincem (navštěvujeme se dodnes) jsme trampingu totálně propadli. Trampská osada Jitro se stala naším trampským domovem a tam jsem taky poprvé slyšel hrát tuhle muziku. Tedy hlavně trampskou a řekněme folkovou, ale i bluegrassovou. Oba jsme začali hrát na kytaru. On mi ji musel ladit, já to neuměl.

Osada měla svou osadní kapelu – Jitro, a ta hrála „bluegrass“. Teda rozhodně měla bluegrassové nástrojové obsazení. S touhle kapelou jsem začal hrát na kytaru, když mi to začalo jít trochu lépe. Vedl to Jirka Carda, banjista. Tomu vděčím za to, že mně skutečně ukázal bluegrass. Měl spoustu desek na kotoučích a ty mi pouštěl a nahrál. Taky jsem se tam seznámil s mandolínou, ale zatím jenom od vidění. To mi bylo asi čtrnáct.

Viděl jsem Tě hrát asi na všechny nástroje, které v bluegrassu jsou. Ovládáš i nějaký z nebluegrassové rodiny?

Hraju na kytaru a na mandolínu. Ostatní nástroje nijak zvlášť neovládám. Zkoušel jsem hrát na housle, ale to se musí asi mnohem víc cvičit. Na banjo jsem to taky zkoušel, jenže ne systematicky, jak by se mělo. Nějak jsem roloval a zkoušel

napodobit to, co jsem slyšel na deskách. Výsledek nebyl nijak oslnivý. No a třeba na basu, to jsem asi moc slabej. Z té všechno bolí a rytmus se mi pro všechny technický obtíže nedaří udržet. To je vše. Pro svou práci používám piano, ale za pianistu bych se neoznačil ani na stránkách Dikobrazu.

V té souvislosti, máš nějaké hudební vzdělání?

Nemám. Bohužel. Pracně si hudební vzdělání již patnáct let doplňuji sebevzděláváním. Dopracoval jsem se k tomu, že zapíšu a přečtu noty, trochu rozumím harmonii, ale je to jako s tím piánem.

Prošel jsi spoustou kapel, můžeš je přiblížit?

První byla ta zmíněná Jitro. Měli jsem taky vlastní kapelu, já byl nejmladší, tak jsem ji vedl. To se

jmenovalo Škvarkův odvar (podle mojí přezdívky z trampských začátků). Tam už jsem hrál na mandolínu.

Někdy v prváku na průmyslovce (tak asi 1989) jsem začal hrát ve skupině Telegraf. To byla poměrně renomovaná kapela. Proč mě vzali, mi není dodnes jasný. Asi jim teklo hóóóódně do bot. Vystřídal jsem kytaristu Petra Motejzika. To bylo úplně absurdní. Ten člověk hrál jako hotovej kytarista, navíc bezvadně zpíval a to i anglicky, jazykem, který ovládal. Alespoň mi dal pár lekcí a pár nahrávek. Na banjo v té kapele hrál Venca Novák. To jsem taky do té doby neviděl, někoho hrát takhle dobře. Pamatuju se na první zkoušku. Vybíral se repertoár, hrály se nějaký instrumentálky a já hrál sólo. Oni se po sobě tak divně koukali a řekli, že sólo zatím neééé, zatím jenom doprovod. Než se to jako pořádně naučím. Hrál jsem teda doprovody, ale oni se pořád po sobě divně koukali. Moc dlouho jsme spolu nehráli, nepamatuju si to přesně. Každopádně mě to hodně pošouplo. I přes nízký můj věk jsem si uvědomil spoustu věcí ohledně rytmu, cvičení, techniky hraní, dynamiky, atd.

Myslím, že současně spolu fungovaly dvě další kapely, Bluegrass Quintet a Chléb chudých. Quintet to byla pohodička. Hráli jsme bluegrass, ale mnohem volněji. A taky různý předělávky Alanis Morissette, Guy Clark a hodně se taky improvizovalo. Teda v těch tehdejších mezích (mezičkách) našich možností. Hrál tam Martin Ledvina na kytaru. To bylo parádní.

Chléb chudých byla kapela z Ústí nad Labem. Já hrál na kytaru. Pavel Cígler to řídil a hrál na dobro. Moc pěkně. Na mandolínu s námi hrál Bohdan Bušek. Na tu mandolínu mu to šlo tak zvláště, ale psal texty. Český. A nic, s čím bych se do té doby setkal. Byly...asi folkový...rozhodně ne bluegrassový. On totiž Bohdan bluegrass moc rád neměl. Na mandolínu začal hrát pod vlivem fotky

Jana Andersona z Jethro Tull, kde s ní zapózoval. Ale ty texty byly famózní. Taky k tomu hned napsal muziku. A to bylo zase všechno jinak než v bluegrassu. Natočili jsme jednu demokazetu a odehráli celkem dost koncertů. Chvilku s námi hrál taky Martin Fridrich na banjo.

V roce 1995 jsme s Petrem Brandejsem, Martinem Ledvinou a tehdy Markem Čermákem založili Petr Brandejš Band. Sestava se často měnila. Hráli s námi Zdeněk Roh, Petr Vacek, Sváťa Štěpánková, Láďa Pavlíček, Jitka Baudišová, Ondra Plucha a Pepa Malina. S Petrem jsem natočil tři CD a myslím v roce 2005 jsem soubor opustil. Setkání s Petrem (se kterým jsme spolu také dlouhá léta hráli v Poutnících) bylo pro mě z hlediska bluegrassu dost zásadní. Myslím, že jsem o tom věděl něco i před tím, ale v PBB jsem se do toho ponořil naplno. Možná až fanaticky. Z té doby určitě pochází moje záliba především v tradičním, starém, původním bluegrassu.

V letech 1999–2001 jsem hrál s BG Cwrkotem. Kapela byla velmi milosrdná a nechala mě hrát na housle. Taky jsem krátce hrál na housle s E.G. Revivalem. To byla kapela Ivo Drbohlava, zpěváka a kytaristy. Taky psal pěkný písničky, jednu jsme dokonce napsali spolu.

Někdy kolem roku 1998 jsem hrál s rakouskou kapelou Nugget a to na kytaru nejprve v triu, později ve čtyřech s banjistou Jardou Jahodou. Velmi rád na to vzpomínám a to nejen kvůli dvěma zájezdům do USA. S Helmutem Mittereggerem se mi moc dobře hrálo. Je to vynikající hudebník a znalec bluegrassu.

Od roku 1997 hraju s kapelou Poutníci. To je moje „profesionální“ kapela— tedy zaměstnání.

Můžeš přiblížit ty dvě cesty do USA? Myslím, že pro řůru bluegrassových muzikantů je to sen, dostat se za moře, do kolébky. Kde všu-

de jste hráli a koho jsi tam potkal? A ovlivnila tě ta Amerika nějak? A v té souvislosti, myslíš, že pro bluegrassového muzikanta je důležité se do USA podívat?

Hráli jsme na místě, kterému by se dalo říct westernové městečko. Veliký park, kde bylo všechno jak před sto lety. Střídaly se tam během dne kapely na několika podíích a Nugget byla jedna z nich. Hráli tam s námi třeba Chapman Family nebo Tina Adair.

Taky jsem byl na festivalu Byrona Berlinea v Oklahomě. Tam to bylo super. V tom roce 1998 tam byl kde kdo, Sam Bush, Emmylou Harris, Peter Rowan, Nickel Creek, John Hartford, jeden večer zahráli The Dillards. Setkal sem se tam s Kenny Bakerem, to je můj nejoblíbenější houslista.

Hráli jsme i ve Station Inn v Nashville. Je to hospoda, kde se scházejí muzikanti, večer na pivko. Hráli jsme na půl s domácím týmem Sidemen. To je soubor složený s hudebníků, který ten večer mají volno a přijdou právě na to pivo. Ten večer tam byl Robbie McCoury, Mike Compton, Mike Bub, Terry Eldridge a Gene Wooten. A v publiku seděl Junior Blankenship, ten s nimi zazpíval jednu věc, ale sólo nezahrál. Asi se mu nechtělo. Každopádně jsem si zapamatoval, že z té muziky je potřeba mít radost. Viděl jsem ty americký chlapce, jak se na podiu výborně baví. Prdlajs jim vadilo, jestli to někdo zmastil nebo zapomněl slova, ten večer se přišli bavit. I proto jsme tenkrát s jejich týmem prohráli. Byl jsem tedy v USA celkem dvakrát čtrnáct dní nebo tak nějak a to je samozřejmě nic. Ameriku jsem tedy nepoznal a myslím, že mě ani nijak neovlivnila.

V současné době hraješ jenom s Poutníky?

Ano, nic jiného nestihnu. Hrajeme přes sto dvacet koncertů ročně. Pokud k tomu připočítám cestování po celé republice, moc času nezbude.

Jedinou výjimkou je kapela ze Dvora Králové, kde žiju – Wostruha. S tou hraju každého dvacátého třetího prosince, pravidelně, v nějaký hospodě a mám to moc rád.

Wostruhu mám moc rád, hrají hodně věcí od Skunka, kterého považuji za jednoho z nejlepších country textařů. Když už jsme u těch textů, jako moc je pro Tebe důležitý text? Víš, že pro někoho je důležitá muzika a text je mu celkem šumafuk.

Muzika je u mě primární. Je to dáno zejména tím, že většinu hudby poslouchám v angličtině, a nejsem schopen rozumět textu. Alespoň ne hned napoprvé (u Boba Dylana bohužel ani po dvacátý). U češtiny je to tak halb und halb.

Po personálních změnách jsi u Poutníků předsedal z kytary na mandolínu, můžeš říct, jaký nástroj, trsátko a struny používáš?

Mandolínu mám od Rosti Čapka. Je hodně předělaná a to včetně krku. Struny používám Gorčík. Nechávám si dělat svůj sadu, fosfor bronz 012, 016, 028, 040. Kvalita mě připadá stejná jako u všech jiných značek a protože je tak po dvou až třech koncertech zahodím, je pro mě rozhodující cena. Trsátka mám Dunlop Ultex 0.7.

A u kytary?

Kytaru mám od Ondry Holoubka. Je to myslím asi třetí kus, co udělal. Taky prošla nějakými změnami. Struny mám Elixir 011 a trsátko Dunlop Ultex 1.0.

Máte s Poutníky velmi pěkně vychytanou elektriku, kterou při hraní používáte, je to rychle postavené, umožňuje to pohyb po pódiu a solidně to hraje. Můžeš, hlavně tedy těm, co se v tom vyznají (což já rozhodně nejsem), popsat ten systém?

System máme každý svůj. Já používám mikrofon přichycený přímo na mandolině, je to Senheiser E608. Potom je předzesilovač a procesor Roland VG88. Chlapci to mají nějak jinak, nevím přesně jak. Je to samozřejmě kompromis. Ideální zvuk je pouze zvuk samotného nástroje. Ostatně, proto si ho každý kupuje a hraje na něj. Všechno ostatní je jen pokus co nejméně ten zvuk pokazit.

Jak často s Poutníky vystupujete? A co ponorková nemoc?

Hrajeme kolem těch sto dvaceti koncertů ročně. Nedá se říct, že je to deset do měsíce. Naše sezóna začíná v březnu, pak hodně léto (festivally, hraní venku) a zimní, prosincová šňůra. Ta bývá okolo dvaceti koncertů.

Ponorková nemoc samozřejmě je. U mě osobně je závislá na tom, jestli máme slušný hotel (alespoň v noci se nevidíme), všechno funguje, jak to bylo naplánované, na únavě a tak dále. Vzhledem k tomu, že u Poutníků hraju patnáct let, není to nic zásadního.

Patnáct let, to je děsný, jak to letí. Dostanete se někdy taky do zahraničí?

Hráváme na Slovensku. Jezdíme taky do Německa a nedávno jsme hráli v Polsku. Popravdě mě cizina s Poutníky moc neláká, hrát tam náš vlastní repertoár není moc atraktivní. Máme proto nacvičený dva, tři sety bluegrassových a countryových standartů. Ne, že by to bylo špatný, ale raději hraju s Poutníky vlastní, autorské věci.

Jdeš si taky někdy zahrát jen tak do hospody, nebo toho máš plné zuby?

Ani ne. Jednak plné zuby a jednak ten čas. Ta hraní po hospodách jsou většinou pátek, sobota a to já obvykle hraju. Raději si zajdu jen tak na pivko, ale někam, kde je klid.

Taky Ti tak lezou na nervy řvoucí rádia (v lepším případě) nebo televize (mnohem horší případ) v hospodách?

Ano, vadí mi to hodně. Několikrát jsem kvůli tomu i lokál opustil.

Tak to máme stejný, někdy si říkám, kdy ten pohár přeteče a víckrát do hospody nevlazu. Strašná představa... Jste kapela opravdu ze všech koutů republika a banjista je dokonce ze Slovenska. Jak zkoušíte?

Zkoušíme, abych tak řekl, efektivně. Na šňůrách, nebo se sjedeme o den dřív. Pokud je potřeba, uděláme několikadenní soustředění. Naráží to ale na moji totální nechut zkušet. Moje představa je, že materiál někdo nachystá (což tak většinou je) ostatní se to doma naučí (což tak nikdy není) a pak si to jednou zahrajeme spolu.

Jestli se nemýlím, poslední CD byl živák natočený u nás v Králíkách. Chystáte něco nového?

Ne. V plánu je natočení našeho vánočního programu. Zdá se nám, že by o to byl zájem. Jsou tam písničky s vánoční tematikou, nějaké koledy a jeden, dva klasické kusy. Ale je to jen plán. Pokud to dopadne, tak na vánoce 2013.

Jak je to vlastně dneska s deskami u profíků? Vydáváte si je sami ve vlastní režii nebo máte svoji nahrávací firmu, která se o vás stará, sežene studio, reklamu a podobně?

Vydáváme si desky sami. Sami natočíme, navrhne obal, zaplatíme výrobu a prodáváme. Následně jsme vděční za každé prodané cédéčko. Nenašli jsme vydavatele, ani malovydavatele, který by měl o vydání poutnické desky zájem, aniž by to bylo pro nás prodělečné nebo nezajímavé. S reklamou, to je věc těžká. Pokud by

měla mít nějaký dopad, musel by se člověk dostat do médií, zejména do televize. Ale po delší dobu a častokrát. Taková ta reklama na čtvrté stránce do časopisu podle mě moc smysl nemá.

Ještě k tomu nahrávání, točil, míchal a masteroval jsi poslední dvě desky Cwrkotu, k naprosté spokojenosti kapely. Děláš to i pro jiné kapely a baví Tě to?

Nedělám. Je to časově náročná věc a taky nákladná na vybavení. Asi by mě to bavilo, ale nemám prostory kde to dělat, doma to není moc ideální, ale hlavně ten čas. Se Cwrkotem jsem dělal z osobních důvodů a jsem moc rád, že ke spokojenosti kapely.

Spokojení jsme byli naprosto. Máš nějakou představu, jak by měl výsledek znít a jak se ta představa shoduje třeba s představou kapely? Víš, že je to komplikované téma, třeba mně se nelíbí, jak je udělaná spousta nahrávek i renomovaných kapel, jak celou tuhle věc vidíš?

Myslím, že celá nahrávka by se měla co nejvíc přizpůsobit představě kapely – pokud je reálná. Takže pokud se mi nějaká nahrávka nelíbí, říkám si, asi to tak chtěli, jinak by to tak neudělali, takhle se to líbí jim.

Já se snažím si představu dopředu nedělat. Víc mě zajímá, jak technicky co nejlépe zaznamenat to, jak ta kapela hraje. Navrhnout způsob nahrávání, vybrat vhodné mikrofony, techniku.

Obraťme list od Poutníků k Tobě. Jakou muziku kromě bluegrassu rád posloucháš?

Té je spousta a seznam se neustále mění. Možná je jednodušší napsat co neposlouchám. Vyloženě nemám rád to, co hrají česká rádia. Výjimku tvoří Vltava a rádio Beat (ale tam je to taky na vážkách).

Poslouchám hodně artrockové kapely ze 70. let. Mám taky rád Beatles, Neila Younga, Toma Waitse, Tool. Jsem posedlej Frankem Zappou a kapelou King Crimson. Najdou se i zpěvačky – Kate Bush, Beth Gibbons, Joni Mitchell. V šestnácti jsem poprvé slyšel jazzovou desku, byl to Miles Davis. Dnes mám myslím v jazzové hudbě přehled asi jako v bluegrassu.

Pouštím si klasickou hudbu. Mám rád Bacha, Beethovena, ten je mi vůbec sympatickejší. Z Čechů musím jmenovat Antona Dvořáka, tomu se toho teda hodně povedlo.

S dovolením teď trochu zabrousím do jazzu. Nikdy mi nevdal tradiční jazz, v optimálním případě dixieland, poslední dobou to poslouchám docela hodně. Koneckonců, už nebožtík Milan Leppelt vždycky říkal, že dixieland je bluegrass hraný na dechový nástroje. Byl jsem ale taky párkrát na jazzovým koncertě, kde se hrál třeba bebop a to už šlo úplně mimo mě. Uznávám, že ti lidi jsou naprosto virtuózní hráči, ale nechává mě to úplně chladným. Jak na Tebe tenhle typ muziky působí, baví Tě? A pokud ano, je to tím, že v tom slyšíš víc než třeba já? Já chápu, že to baví ty muzikanty, ale mockrát jsem si kladal otázku, co tak na tom může bavit ty lidi okolo mě.

Nevím, co na tom baví lidi, kteří muzice nerozumí. Pravděpodobně rytmus a pak možná výkony hudebníků. Možná je osloví nějaký „výraz“ v tom, co ty lidi hrají. Pokud se po sobě vystřídají tři trumpetisti v sóle, každý tutěž věc podá jinak. Nemyslím jenom noty, který zahraje, ale třeba úplně jiný rytmický citění. Tohle může být pro spoustu lidí velice vzrušující, zejména na koncertech.

Já osobně preferuju období šedesátých let. Eric Dolphy, Miles Davis ještě bez elektrických ná-

strojů, s Hancockem a Shorterem. John Coltrane měl podle mě svoje nejlepší období. Jeho kvartet, to byla maximální souhra. Improvizace na jednoduchý téma rozvinutá do půlhodinových kompozic. Vše se odehrávalo v ten okamžik, netušili, kam se hudba příští minutu posune. Chápu, že pro spoustu lidí je tohle příliš – například pro mojí ženu. Na druhou stranu si myslím, že právě tohle je velký zážitek a není nutně podmíněný znalostí teorie.

Možná ale, že nejsme schopni hudbu skutečně poslouchat. Málokdo si dnes sedne večer doma do křesla a pustí si desku s tím, že bude hodinu jen poslouchat a vnímat, co se tam odehrává. Hudbu, nebo zvuky máme všude kolem sebe, třeba i v té hospodě, ale vnímáme ji jenom jako kulisu, jako další šum hned vedle zvuků z ulice.

To máš asi pravdu, s hrůzou marně vzpomínám, kdy jsem si naposledy sedl a jen poslouchal. Zpět k žánru, Tvoji bluegrassovi oblíbení?

Nerad bych, aby z předešlých odpovědí vyplynulo, že bluegrass neposlouchám. To vůbec ne. Jenom už neposlouchám úplně všechno, tak jak jsem to dělal před deseti lety. Hodně si vybírám.

Mám moc rád Billa Monroea, od začátku až do konce. Poslechnu si Flatta se Scruggem. Přiznám se, že raději mám sólovou Flattovu dráhu, tedy s Nashville Grassem. Jimmy Martin, ty jeho první desky, to je maso a myslím na tu dobu i docela moderní. Ostatně Monroe musel taky tenkrát působit neskutečně moderně.

Mám rád Johna Hartforda. Dvakrát jsem ho viděl na živo. To bylo moc dobrý. Seldom Scene mám moc rád, od první desky, kterou jsem slyšel. Starší desky od Quicksilverů si taky občas pustím.

No, a pak pár modernějších. Tony Rice, deska

s J.D.Crowem a následný živáky z Japonska. To je neuvěřitelný tlak. David Grisman, prvních pět desek, naprostá novota. Old And In The Way, desky Tonyho Trischky.....

Sleduješ bluegrassové dění na zámořské scéně a zaujalo Tě v poslední době něco?

Sleduju internet a pokud se ke mě něco dostane, poslechnu si to. V poslední době rozhodně deska Del McCouryho – „Old Memories, The Song Of Bill Monroe“. To mě pobavilo. Žádný velký umění, asi to nahráli na živo, má to ale tlak a dědek zpívá.....co bych za to dal.

Nesmím zapomenout na Chrise Thileho. To je gigant. V Americe se o něm hovoří jako o muzikantovi, který se narodil jednou za sto let. Američani mají samo sebou sklony přehánět. Mě se zdá, že udělal podobnou věc, jako ten Monroe. On to všechno úplně změnil. Od hry na mandolínu, struktury skladeb, zpěvu a přitom stále hrají na bluegrassové nástroje. Líbí se mi co dělá a jsem rád, že s tím má úspěch.

Chris Thile je neuvěřitelný. Já jsem ho slyšel živě jednou a ač jsem starý tradicionalista, byl jsem z něho pať. I když Ondra Kozák mě pak varoval, že má věci, který bych asi nekousnul. Mimochodem, Ty to umíš rozebrat a popsat, v čem je ten jeho přístup třeba k mandolíně nebo zpěvu jiný?

Má super techniku. Ta mu umožňuje zahrát cokoliv. Maximálně pracuje s dynamikou. Používá různé výrazové prostředky, perkusivní a podobně. Improvizuje, myslím, skutečně improvizuje, na vysoký úrovni.

To samý ve zpěvu (tady je to potřeba brát jako názor nezpěváka), dynamický rozsah, zpívá víc jako rockový zpěvák než bluegrassový. Frázuje si, jak se mu to hodí, v podstatě improvizuje – ne

text, i když kdo ví – ale melodicky a rytmicky. Trochu mi v tom připomíná Johna Hartforda.

A to všechno dohromady mu perfektně sedí. Viděl jsem ho doprovázet na mandolínu Dolly Parton. Jen ve dvou. Úplně to stačilo, on udělal na mandolínu celou kapelu a ještě tetce zpíval druhý hlas.

Co bluegrass u nás?

Tak to nevím. To příliš nesleduju, nemám moc kde. Pár kapel jsem viděl, ale nic, co by mě vyloženě zaujalo, i když vlastně určitě někteří muzikanti, třeba právě Ondra Kozák, výtečný hudebník. Vítek Hanulík je taky skvělý hráč, myslím, že teď hraje s Markem Mikulášem. Líbí se mi G-runs & Roses, jsem rád, že tam hraje Milan Marek, hodně jsem se od něj naučil.

Na Slovensku vznikají a zanikají různé projekty okolo mandolinisty Michala Baroka. Jeden jsem slyšel před nedávnem a bylo to pěkný. Asi jsem na spoustu lidí zapomněl, omlouvám se.

Podle všeho, co jsi řekl, máš hrozně široký záběr hudby, která se Ti líbí. Od vážné muziky přes tradiční bluegrass až po jazz a rock. Napadá Tě něco, co všechny ty, co jsi jmenoval, spojuje? Namátkou, Kenny Baker a John Hartford jsou houslisté úplně rozdílní. Oba jsou super a mám je hrozně rád, ale každý to dělal úplně jinak. A do toho Zappa, Dvořák nebo Bach. Co všechny tyhle giganty u Tebe spojuje? Co dělá tu chemii, nebo jak to nazvat?

Nemyslím, že by je něco spojovalo. Nic, co bych dokázal popsat, pojmenovat. Je to hudba, kterou jsem si během svého života oblíbil. Popravdě, moc jsem o tom nikdy nepřemýšlel a vlastně mi to ani nepřijde divný. Divnější mi přijde, když někdo v patnácti slyšel Katapult a vystačí si s tím celý život.

Poměrně často učíš na bluegrassových dílnách. Chci se tě zeptat, jaký je podle Tebe poměr talentu a píle na konečném výsledku. Jinými slovy, dá se nedostatek talentu dohnat cvičením?

Píle devadesát procent, talent deset, možná míň. Já jsem jasný důkaz. Ze začátku jsem hrál prostě pořád. Taky mě vyhodili z průmyslovky a musel jsem potupně do pátáku.

Málokdo má skutečně talent, já vlastně nikoho takového neznám. Někteří mají trochu větší dispozice a je jenom na nich, jestli toho využijí. A tam pak nastupují ta léta hraní a cvičení. To se neošídí.

A co bys doporučil těm, kteří by rádi hráli jako Ty.

Hrát. Hodně. A poslouchat muziku. Analyzovat jí, to co se tam děje a proč. Z mého dnešního pohledu je potřeba teorie. Kdybych se jí před patnácti lety věnoval, hodně bych si všechno usnadnil.

Kde tak myslíš, že by ses mohl před patnácti lety věnovat hudební teorii? To mě přivádí k otázce, napadlo Tě někdy dělat konzervatoř nebo někde jinde studovat hudbu?

Někdy si vyčítám, že jsem místo technický školy nezvolil hudební. Ale kdo ví, jak by to dopadlo. Takže napadlo. Dneska už se mi nechce, jsem neuvěřitelně líný.

Vím, že skládáš muziku, to je ale něco jiného, než bluegrass, že? A můžeme ty věci někde slyšet?

Občas mě něco napadne a nahraju to. Je to jenom pro uspokojení mého ega. Nikde jinde

než u mě doma se to slyšet nedá. Něco je i bluegrass, takový skladbičky, brnkačky, jak říkám. Zbytek jsou pokusy se syntezátorama a samp-lama a podobně. Zpravidla pod vlivem hudby, kterou zrovna poslouchám. Nahrál jsem si taky pár skladbiček od Bacha a Händela. Zajímalo mě jak to bude znít s mandolínama a kytarama.

Jak děláš sóla a hraješ je třeba s Poutníky pokaždé stejně? Nebo improvizuješ?

U Poutníků je dobrý, že mi do hraní nikdo nemluví, alespoň pro mě je to dobrý. Mohl bych teda libovolně improvizovat. Je tam samozřejmě pár písniček, který mají danou aranž a tu musím dodržet. Například Telegrafní cesta.

Improvizuju půlku koncertu. Ostatní hraju stále hodně podobně. Nějak se to za ty roky ustálilo.

Mohl bys zkusit popsat, co se Ti děje v hlavě v případě, že improvizuješ? Při skladbě Tě něco napadá, co pak převádíš prsty na zvuk? Většinou nás lidových hudebníků tohle myslím zůstává utajeno, my prostě, pokud jakoby improvizujeme, tak hrajeme nějaké laufy, které umíme a které se do daného místa více či méně hodí. Nebo to vidím špatně?

To je těžká otázka. Do jisté míry používám, neřekl bych „laufy, které umím“, ale bezpečné postupy. Ty vychází z dané tóniny, akordů a melodie skladby. Předpokládá to znalost prvních dvou, tedy principy harmonie a schopnost rychle rozpoznat onu melodii a v daný moment to nějak aplikovat.

Někdy se snažím improvizovat poněkud volněji. Zkousím hrát okamžité nápady a následně je rozvíjet. Někdy na základě harmonie, někdy na základě rytmické figury. Je to pro mě dost těžká disciplína a daří se mi proměnlivě. Na druhou

stranu to zřejmě pro mě dělá hraní mnohem atraktivnější.

Snažím se v improvizacích zlepšovat. Mám několik knih na to téma a poslouchám zejména jazzové hráče. Je to velmi vzrušující jít ve stopách toho hudebníka a sledovat, jak postupoval, jak přemýšlel o harmonii. Možností je totiž nekonečné množství. Nevím, jestli je to, co říkám, úplně srozumitelné, jsou to témata na celý večer, těžko se mi to cpe do pár vět

Poslední, opět obligátní otázka, jak vidíš českou bluegrassovou scénu a vůbec budoucnost bluegrassu?

To opravdu nevím. U nás tuto hudbu drží nad hladinou několik festivalů, kapel, které organizují koncerty pro své přátelé a sousedy a navzájem se zvou. A taky několik nadšenců jako je Rosta Čapek a Jarda Průcha, kteří sem zvou zajímavé kapely. Zatím to nějak funguje a pokud by to tak zůstalo, super.

V Americe, to vůbec netuším. Řekl bych, že díky kapelám jako jsou Punch Brothers Chrise Thileho, Union Station Alison Krauss a možná Mumford & Sons, díky filmům „Bratříčku kde jsi“ a „Návrat do Cold Mountain“, kde tato hudba zní, se daří udržet bluegrass v mediích. Takže snad taky ještě neumírá.

Honzo, díky moc za odpovědi a ať se daří. V listopadu 2012 se ptal Pavel Brandejs.

bluegrass & jazz instruments

Dílina Malé Svatoňovice

Už sedmnáctá podzimní dílna Petra Brandejse a Jindry Hylmara se konala tradičně v Malých Svatoňovicích a to od pátku dvanáctého do neděle čtrnáctého října. Účastníci i lektori se začali sjíždět v páteční podvečer a po ubytování v budovách bývalého hornického učiliště zaplnili jídelnu, kde se konal obvyklý session lektorů na podiu a koncert žáků, kteří přijeli jako celá kapela nebo nějakou sestavu na místě dali dohromady. Akustické podmínky nejsou ve vykachlíkované jídelně nic moc, ale přesto jsem měl dojem, že se účinkující i posluchači velmi dobře bavili. K tomu přispěl dobrý guláš a po krátké instruktáži a proškolení obsluhy se nakonec podařilo docílit i jakž takž studené pivo. Pravda je, že páteční večery jsem míval radši v klubu ve vedlejší budově, jenomže zájem o dílnu je značný a prostě se tam už nevejdeme.

V sobotu začal obvyklý maratón výuky kombinovaný se semináři o všem možném, údržbou nástrojů Jardy Průchy počínaje a přednáškou Luboše Maliny o exotických stupnicích konče. Jako lektor si netroufnu hodnotit úroveň výuky, dělal jsem, co jsem mohl, ovšem čtrnáct kontrabasů ve třídě je rachot vpravdě brutální. Tradiční sobotní atrakcí pak bylo odpolední focení účastníků dílny. Těch bylo letos sto dvacet tři plus jedenáct lektorů. Kdo všechno předával své zkušenosti? Tradičně největší zájem byl o banjo a kytaru. Banjo vyučovali Petr Brandejš, Luboš Malina a Pavel Zícha, znamenitý muzikant, který zaskakoval za nemocného Martina Fridricha z Copu. Kytara byla v rukou Ondry Kozáka, Marka Macáka a Honza Stehlík školil hru prstýnky. Honza Bíba učil mandolínu, Jirka Králík housle, Jirka Mach zpěv, Charlie Slavík foukací harmoniku a moje maličkost kontrabas.

Po večeři následoval obvyklý sobotní koncert v sále kulturního domu. První necelou hodinu

vyplnila moje oblíbená kapela BG Cwrkot, kromě písni rozverných i chmurných jsme stihli i pokřtít poslední céděčko. Kmotrou byla Eva Hylmarová, starostka Malých Svatoňovic a veliký fanda a podporovatel celé akce. Po našem vystoupení následovalo to, co dělá právě Svatoňovice nenapodobitelnými, to jest vystoupení jednotlivých lektorů buď sólově, nebo v sestavách, které spolu normálně nefungují. Diváci, kterých se do sálu se sto osmdesáti místy narvalo skoro dvě stě padesát, tak mohou vidět i slyšet věci a sestavy nevidané, ono také ne všechno se podaří dopředu alespoň trochu nacvičit.

Sólovou věc začal Luboš Malina, pak doplněn o další muzikanty z řad lektorů pokračoval instrumentálkou Home Sweet Home. Na postu banjisty ho vystřídal Pavel Zícha, celá sestava zahrála tři bluegrassové standardy a Pavel pak sám jednu banjovou instrumentálku. Marek Macák zazpíval písničku Až se budou ptát ústa Tvá a následoval blok dvojice Charlie Slavík – foukací harmonika a Honza Stehlík – elektrická kytara, pánům jsem v některých skladbách vypomohl na

kontrabas. Jejich vystoupení bylo velmi příjemným osvěžením bluegrassového večera, pánové hrají styl, který je asi nejvíc podobný rock-a-billy hudbě, jak ji známe třeba z ranných nahrávek Johnnyho Cashe. Honza velmi stylově ovládá prstýnkovou i trsátkem hranou elektrickou kytaru a Charlie je vynikající foukačkář a znamenitý showman. Dalším vystupujícím byl Ondra Kozák na kytaru, který v duu s Markem Macákem připomněl památku legendárního kytaristy Doca Watsona. Změnou stylu směrem k western-swingu byl Jirka Králík, který si i zazpíval, Roly Poly od Boba Willse. Jirka Mach zazpíval starý hit Greenhorns, Dnešní noc bude dlouhá a tradiční Little Maggie. Finále za účasti všech vyučujících i BG Cwrkotu přineslo Blue Ridge Cabin Home a Foggy Mountain Breakdown, mimo jiné hraný třemi lidmi na dvě banja najednou. Tečku pak udělala Křesťanova Pojďme se napít. To také následně všichni pilně činili, takže několik jam sessionů probíhalo až do časných ranních hodin. Celý koncert byl živě přenášen regionální televizí a záznam si můžete prohlédnout na Youtube: <http://www.youtube.com/watch?v=GAMGZo-ZOcwS&feature=youtu.be>

V neděli výuka pokračovala a tečku za dílnou udělalo tradiční hraní všech žáků najednou, po obědě v jídelně. Je to opravdu síla, 130 muzikantů najednou, něco mezi filharmonii a válcovou plechu, ale úžasný zážitek.

Jako pamětník prvních dílen, organizovaných mým bráchou ještě s Pepou Zavřelem, musím zaznamenat neuvěřitelný pokrok, který organizace i výuka a přístup lektorů za těch skoro dvacet let udělaly. Solidní ubytování, strava, kvalita výuky, sobotní koncert přenášený televizí, o tom všem se v devadesátých letech nikomu ani nesnilo. Z čeho mám ale největší radost, je neutuchající zájem muzikantů o účast. Jezdí množina lidí, kteří jsou pravidelnými účastníky a nevynechají téměř žádnou dílnu, stejně tak se ale každoročně objevují noví zájemci. Každý je vítán a Jindra Hylmar i brácha dělají všechno proto, aby všichni nejen odjžděli po příjemném stráveném víkendu, ale hlavně, aby se něco naučili. Proto nás lektory občas trochu honí, ale po těch letech si myslím, že je to jen ku prospěchu věci.

Velký dík patří oběma pánům, stejně jako starostce Evě Hylmarové za podporu a všem, kteří přispívají ke zdárnému průběhu, ať už zajišťují ubytování, stravování, provoz školy nebo sobotní večer. Obzvláštní pochvala náleží těm, kdo mají na starosti znamenitý televizní záznam a jeho šíření. Letos byly dokonce ještě během koncertu nadšené telefonické ohlasy až z Irska. Největší dík pak patří všem žákům, jejichž zájem neutuchá. Doufám, že letos odjžděli spokojeni a těším se někdy příště na shledanou.

Nejkrásnější bluegrassový festival je v Thunu

Pár let jsem tento – co se scénérie týče – nejkrásnější festival ve Švýcarsku vynechala. Ve stejný víkend se vždy koná několik dalších akcí, kde bych měla být nebo aspoň ráda byla. Pořád mi ale k tomu chybí ti potřební klonové. Letos ale zase po delší době v Thunu hrála česká kapela, a pořadatel chtěl, abych přijela, tak jsem tam prostě jet musela. Předtím jsem byla po Banjo Jamboree na šňůře po Německu s Eddie & Marthou Adcockovými a Tomem Grayem. Moc mě přemlouvali, ať s nimi zůstanu až do konce – hráli pak ještě jeden koncert v Německu, v Belgii a Holandsku, ale odolala jsem. Na jeden den jsem se stavila doma a v sobotu ráno vyrazila vlakem směrem Thun. Bylo senzační počasí a těšila jsem se, že po dlouhé době zase spatřím to velkolepé panorama tří čtyřtisícových velikánů, Mnicha, Panny a Eigeru. Z vlaku jsem rovnou šla se ubytovat a v hotelu jsem potkala první festivalové muzikanty – český Bluegrass Cwrcot. Ti mi připravili pěkný šok, neboť mi poslali zprávu, že si jejich houslista ve čtvrtek před odjezdem zlomil prst a David mi hrdě ukázal ukazovák v sádře... Festival se koná na malém ostrůvku v Thunském jezeře, spojeným s pevninou úzkou dřevěnou lávkou. Dřív daleko široko nebylo nic, teď vedle ostrůvku postavili obrovskou dřevěnou scénu pro muzikály, tak už to není ta romantika, co bývala, zato ale velká scéna dává k dispozici prostory pro deštovou variantu. Letos bylo počasí víc než perfektní. Jako každoročně tam byla spousta stánků s občerstvením, domácími zákusky, hudebninami, westernovým oblečením atd. Vstup na festival je volný. Předpokládá se, že obecenstvo bude konzumovat s láskou připravené dobrůtky, popřípadě si koupí upomínkový knoflík, a tak pomůže pokrýt aspoň část nákladů. Většinu stejně financují sponzoři. Jako na

všech švýcarských festivalech hrály čtyři kapely po dvou setech, jeden odpoledne a druhý večer. Odpolední program začínal o půl druhé. Zahajovala švýcarská skupina **Seven Loons** se dvěma zpěvačkami. Do bluegrassu měli hodně daleko a ještě k tomu zpívali ve walliském dialektu, takže jsem jim rozuměla pouze každé třetí slovo. Obecenstvo jimi ale bylo nadšené. Holt vyměnili se pořadatelé, změnily se i zvyky. Na festival chodí nejenom bluegrassové publikum, proto bývalo tradicí, že jedna z kapel bývala z jiného žánru. Letos to byly ale dokonce dvě. Zato další, Sacred Sounds of Grass, patří k nejstarším a nejslavnějším německým kapelám. Zajímavé je, že ač název zůstává stejný, skoro pokaždé je vidím v jiné sestavě.. Jádrem kapely tvoří bratři Thilo a Samuel Hainové (kytara a mandolina) a tentokrát s nimi hrál na banjo Jürgen Biller a na housle Hendrick Ahrend. Kapela se – jak už se dá usuzovat z názvu – původně specializovala na gospely, časem ale přidali i světšnější a modernější materiál. Nádherně čtyřhlasně zpívají, ale hraní také zkrátka nepřijde. Největší úspěch měla píseň The Old Spinning Wheel, kterou němečtí přistěhovalci ze Schwarzwald (Černého lesa) přinesli do Ameriky s názvem Altes Spinnrad Lied, a teď se vrátila zpátky do Evropy.

Ernest Ray Everett Band prohlásili, že prý vždy snili o tom si zahrát na bluegrassovém festivalu a že se budou snažit hrát bluegrass. Ale už jejich složení prozradilo, že tato country kapela k tomu má také hodně daleko. Hlavní zpěvák a kytarista E.R. Everett má krásný zajímavý hlas a hlavně umí udělat náladu. Druhý kytarista – Matt Weger, i ten pěkně zpíval. Baskytaru obsluhovala jeho dcera Scarlett Seitherová. Nedávno natočila cédéčko v Nashvillu a pokud ji nechali

zpívat, byla to nádhera. Škoda, že jí nedali víc prostoru. Jejich bubeník je jediný čistokrevný Němec a jmenuje se Clements Schirmer, ostatní jsou Američané žijící v Německu.

Jediná opravdová bluegrassovka byla Roll In My Sweet Babys Arms, obecenstvo tleskalo do taktu. Nádherná byla píseň Choices od George Jonese, či píseň o vojákovi, který píše z války své milé Love You From The Hell. Také přišlo na řadu pár písní Kris Kristoffersona, jako Help Me Make it Thru the Night atd. Kytarista přerhl v polovině setu strunu, ale neobtěžoval se ji vyměnit, řekl jen, že hraje teď na pětistrunnou kytaru, takže je to skoro jako místo banja. To by taky bluegrassák těžko udělal...A pak již přišli na řadu naši **Bluegrass Cwrkot** a ti to tam pěkně rozjeli. Pořadatel přišel za mnou s palcem nahoře a pochválil, že jsem je moc dobře vybrala. Prý velkou důvěru do nich nekládal, ale že hned se stali miláčky publika.

O nich jsem vám již taky párkrát psala, ale raději je ještě jednou představím. Hrají velice tradiční bluegrass. Nejenom oblečením a klobouky připomínají Flatta & Scruggse, či Bluegrass Boys. Hlavní zpěvák je Jan „Hombre“ Lžičař, na banjo hraje Petr Brandejs, na basu jeho starší bratr Pavel „Brandy“, nešťastný výborný houslista David Gábor toho i s tím zlomeným prstem předvedl až až. Mandolinista, často představovaný jako nejhezčí děvče v kapele – Marek Macák – je syn zakladatele nejstaršího bluegrassového festivalu v Evropě, Banjo Jamboree – Honzy Macáka. Cwrkoti měli obrovský úspěch. Ostrůvek už byl naranvaný k prasknutí, kolem jezdily desítky surfařů a sem tam se zastavila i nějaká ta jachta. A sem tam na nás vykoukly z mraků i vytoužené velehory. Ve večerním programu zahrály opět všechny čtyři kapely druhý set. Již nebylo takové horko jak přes den, a do publika i muzikantů vjela další energie. Hlavně E.R. Everet band a Cwrkoti museli několikrát přidávat. Bylo již po půlnoci, když

se všichni zúčastnění muzikanti – s výjimkou první kapely – sešli na podiu na tradiční jam session. Zahráli si hned několik písní. Po asi třetím předávku většina muzikantů odešla, zůstali tam jen ti z E.R. Everett bandu, posílení o basáka Pavla Brandejse a záhy se k nim ještě přidružil David Gábor. Moc jim to společně slušelo! Ale pak už byl opravdu konec. Všichni muzikanti se odebrali do hotelu. Hlavně naše kluky čekala ráno dlouhá cesta domů. Ráno bylo nebe jako vymydlené, tak honem ještě udělat poslední fotky těch čtyřtisícových velikánů a jelo se... Bylo to fajn. Kterápak česká kapela se tam vydá na rok? Já jsem popojela s mou kamarádkou Irene, manažérkou těch Amíků, do Brunnen na Urnersee, a pak si ještě udělala výlet po Urnském jezeře, vyjela zubačkou na Seelisberg, ušla asi 15 km po takzvané Švýcarské cestě, která vede nad kolébkou Švýcarska – Rütli a čekalo mne pak asi tisíc schoďů dolů do dalšího přístavu v Bauen, (ještě teď mne bolí nohy, když si na to vzpomenu). Dál lodí do Brunnen na koncert dalších Ireniných klientů, dvou amerických písničkářů Douga Adkinse a Johna McCulloga v přístavní hospůdce. Stihla jsem už jen poslední set, ale bylo to krásné. Po další cestě vlakem jsem padla doma za vlast. Byl to krásný, ale super náročný víkend!

Lilly Pavlak

Jak se z Pavla Brandejse stal country basista s kapelou E.R. Everett.
foto Lilly Pavlak

George Shuffler – bluegrassový základ a mistr melodie

Penny Parsons, Bluegrass Unlimited, červen 2000

Svět začíná nové milénium a bluegrassová muzika načíná další padesátku a tak není na škodu připomenout průkopníky, kteří položili její základy. Všichni bluegrassoví fandové znají první generaci hvězd jako Bill Monroe, Flatt & Scruggs, The Stanley Brothers, Jim & Jesse, Reno & Smiley, ale co ta spousta výborných doprovodných hudebníků, jejichž úsilí pomáhalo legendám stoupat na vrchol? Mnoho z nich věnovalo své životy muzice, kterou milují, s malým uznáním svých, mnohdy průlomových zasluh.

Kytarista a basista George Shuffler, který jezdil a nahrával se Stanley Brothers během padesátých a šedesátých let, je jedním z takovýchto průkopníků. Je jedním z opravdu mála muzikantů, kteří vytvořili charakteristický a trvalý styl na dva odlišné nástroje a hrál rozhodující roli v rozvoji soundu Stanley Brothers.

George se narodil 11. dubna 1925 poblíž Valdese v Severní Karolíně, v kopcích mezi Hickory a Asheville. Jeho otec pracoval v bavlnářské firmě Valdese Manufacturing Company a k tomu trochu farmářil. Také hrál na banjo old-time drop-thumb stylem a znal několik lidí v okolí, kteří uměli hrát. Když se mladý George začal zajímat o hraní na kytaru, měl otcovu veškerou podporu: „Měl staré auto, které nejedilo a on ho vyměnil za novou kytaru značky Vagabond“, vzpomíná George. „Pracoval s kamarádem, který uměl na kytaru několik akordů, v bavlnářské přádelně. Bydlel od nás asi dvě míle přes potok a tak táta dohodl schůzku u staré velké skály nahoře u potoka, kam jsme všichni v létě chodili plavat. On tam toho dne sešel, vzal si tam kytaru a ukázal mi akordy G,C a D. Tenkrát mi bylo asi čtrnáct let. Tak jsme vyšli domů a já měl takový

strach, že ty akordy zapomenu, že jsem každou chvilku zastavoval a zkoušel si je. Pak jsem vyskočil a doháněl tátu. Já jsem tenkrát byl bos, víte, bylo léto a ostrý vřesovec bodal do chodidel. Tak jsem ho opět o něco předběhl, vyzkoušel si zase akordy. Máma byla dobrá zpěvačka a tak jsem toho večera po večeři řekl: mami, zazpívej něco, abych se naučil používat ty akordy. Začala si broukat Birmingham Jail. Neznala k tomu text, jenom tu a tam slovíčko a zpívala to tak dlouho, až byla tak ochraptělá, že nemohla mluvit! Tu noc jsem šel spát s kytarou v náručí. Máma byla strašně dobrá v háčkování a háčkovala ubrousky. Byla tam jedna paní, která měla kytaru, model Gene Autry. Objednala si ji za pět dolarů. Byla úplně nová, nikdy se na ni neučila hrát a chtěla za ni své peníze zpět. Tak ji maminka uháčkovala ubrousky v hodnotě pět dolarů, po dvaceti pěti centech za kus a ona mi dala tu kytaru. Stále jsem hrál a našel několik nových akordů.“

Brzy George pokročil k tomu, že začal hrát také nějaká sóla a nabídl mu hraní v country kapele u rozhlasové stanice WHKY v Hickory. O rok později ho najali Bailey Brothers a on s nimi odešel do Nashvillu. S Bailey Brothers se potkal, když hráli poblíž Granite Falls. George šel za nimi před vystoupením do zákulisí a zmínil se, že hraje s místní kapelou. Pak se z toho vyklubalo, že jejich basista a hráč na havajskou kytaru se opozdili na vystoupení a tak se ho Baileyové zeptali, jestli by s nimi nezahrál na vystoupení na basu: „Zeptali se mě, umíš hrát na basu? Já jsem odpověděl: už jsem hezky dlouho žádnou neměl v ruce, ale budu se snažit. Tak to byla moje první zkušenost s hraním na kontrabas a když jsme toho dne odehráli pět vystoupení, chtěli mě přijmout. Byli objednaní do Granite Falls, Taylorsville, North Wilkesboro a podobných míst. Tak jsem jim řekl: dobře, myslím si,

že bych mohl. Půjdu za svým šéfem a uvidíme, co mi řekne.“ George pracoval v pekárně a jeho šéf byl také muzikant. Podpořil George, aby následoval svůj sen a řekl mu: „Georgi, běž, může to být životní šance. A tak jsem to šel do konce týdne odehrát. Pak mi řekli o odjezdu do Nashvillu. Řekl jsem: nevím, jestli mě máma a táta nechají jít, je mi teprve sedmnáct. Z Burke County jsem nebyl pryč víc než sedmkrát! A tak jsem to šel říct mámě a tátovi a Charlie Bailey mi nabídl šedesát dolarů týdně. Táta říkal, to zní dobře synu, jdi na to, jestli si myslíš, že je to, co chceš. A tak jsem šel a zůstal u nich do doby než opustili Opry. Byl jsem s nimi šest nebo osm měsíců.“

George se potom vrátil do Valdese a založil kapelu se svým bratrem Johnem, Curly Williamsem a Lesterem Woodiem. Několik dalších let pracovali u rozhlasových stanic v okolí a o víkendech měli

živá vystoupení. Georgova následující práce byla u komediantského uskupení Mustard And Gravy. Ti natočili několik béčkových westernů a skupina cestovala s těmito filmy a hráli k tomu country westernové hity oněch dnů. Když odešel od Mustard And Gravy, George se vydal do Spruce Pine v Severní Karolíně, aby vystupoval v Carolina Theater ve skupině s Jimem a Jessem McReynoldsovými a Hoke Jenkinsem: „Založili jsme kapelu“, vzpomíná George „a odjeli jsme do Asheville do WWNC, do starého původního pořadu Farm Hour. Pracovali jsem tam v létě, na podzim a v zimě, až do vánoc a pak byl kvůli sněhu konec. Museli jsme zrušit zbytek prosince, to bylo v roce 1951, nemohli jsme se dostat z hor. Chodit jsme museli do rádia pěšky, auto jsme ani nedostali na silnici. Naštěstí jsme měli do prosince dobrá vystoupení a tak jsme domů přinesli dost peněz na vánoce. Odešli jsme z této práce smutní. Ale den po váno-

cích mi s nabídkou volal Carter Stanley. Byl jsem nerozhodný, nevěděl jsem jestli, se mám vrátit do přádelny nebo jít zpět do Nashvillu. Měl jsem nabídky od několika skupin z okolí a Nashville jsem neměl rád. A tak jsem se mu, pokud možno, chtěl vyhnout. Předtím jsem se v květnu oženil a moje manželka byla v šestém měsíci těhotenství.“

Carter Stanley znal George přes Lestera Woodieho, kterého najal do Stanley Brothers jako houslistu před několika lety: „Slyšel Lesterovu hru a líbila se mu a tak přijeli sem dolů a najali ho. Když jsme se na Lestera byli podívat, potkal jsem tam Ralpha a Cartera. Slyšeli naše rozhlasové programy, Carter uměl zpívat naši znělku a uměl prostě všechno. Poslouchal nás velice pečlivě, víte. On o tom moc nemluvil, to jste se museli dozvědět tajně.“

V této době se bluegrassové skupiny přičleňovaly k rozhlasovým stanicím a využívaly je jako svou domácí základnu, zatímco hrály svá vystoupení v divadlech a školách v okolí. Zůstávaly tam tak dlouho, než tu oblast „vyhrály“, obvykle několik měsíců a pak se odstěhovaly do jiné oblasti. Když se George připojil ke Stanley Brothers, opouštěli zrovna WCYB v Bristolu a mířili do WVLC ve Versailles v Kentucky. Flatt a Scruggs opustili WVLC a Jody Rainwater, který jim dělal objednávky, přenechal Stanleyům svůj diář se všemi jmény a telefonními čísly všech akcí v oblasti. George vysvětluje: „Dal nám ten diář a jediné, co jsme museli udělat, bylo zvednout telefon. Do soudních budov jste museli volat správci, protože on tam zařizoval rezervace a dát mu pět dolarů, aby rozsvítil světla a zatopil ve velkých kulatých kamnech, všechno odemknul a po našem odjezdu uklidil. A u divadel to bylo

Pete Wernick, George Shuffler, Tom Gray
foto Katy Daley

tak, že jeden člověk měl na starost pět nebo šest z nich a my si všechny rezervovali. A rezervace byly dobré, tenkrát jsem toho zajídnával dost. Občas jsem musel vstávat v šest hodin ráno a obvolat tyhle všechny správce dřív, než šli do práce.

Když jsme tam všude odehráli, tak jsme se, myslím, stěhovali do Pikeville v Kentucky. Hráli jsme tam sobotní večer v Silver Barn a neměli jsme houslistu. Byli jsme pouze tři, já, Carter a Ralph a oni na tom show chtěli tancovat čtverylku. A tak jsem se vydal nahoru do Jenkins v Kentucky. Kenny Baker byl doma, pracoval v dolech a já jsem ho vzal, aby s námi hrál na housle. Takhle jsme to dělali po několik týdnů a já jsem se všemi způsoby snažil, abysme ho přijali do kapely. Kenny hrával s Donem Gibsonem v Knoxvilleu a hrál countryový a swingový materiál. Carter říkal: já pořad nevím, jestli by byl pro nás vhodný nebo ne. A tak potom, myslím, najali Arta Wootena.

Odjeli jsme do Oak Hill v Západní Virginii a hráli tam hezky dlouhou dobu. To byla dobrá oblast. Právě se začala rozvíjet „Drive in“ divadla, kam se dalo vjet vozem. Mnohá z nich neměla ani podia, postavili tam jenom prostě starý nákladák a neměli ani ampliony. Dali tam jen velkou starou troubu a vy jste zarazili, stáhli si okénko a dívali se na film a poslouchali zvuk z té velké trouby. Celý pořad probíhal vlastně dvakrát. První začali za soumraku, promítli film a pak krátký film, přehled nadcházejících atrakcí. To nám dalo čas se tam dostat. Vše co jsme museli udělat, bylo dostat se tam a připravit se k hraní a oni pak zažehli světla. Pak jsem odtud odešel. Sue byla šest týdnů těhotná, když jsem odjel z domova a já jsem ji po celou dobu neviděl, sedm a půl měsíce. Vrátil jsem se jednu neděli domů a tu další se dítě narodilo. A další neděli jsem se vracel hrát. Zase do Oak Hill a opět jsem tam několik měsíců zůstal. Manželka neměla kde bydlet a já přemýšlel o stavbě domu a uspořil jsem si něco peněz a řekl: kluci, jedu domů, abych mohl mamce postavit dům, který by mohla nazývat do-

movem. A vzal jsem práci v přádelně na druhou směnu. Vstával jsem ráno v sedm hodin a do půl třetí jsem pracoval na stavbě domu. Ve tři jsem šel do práce a pracoval do jedenácti hodin, pak jsem šel do šesti ráno spát, pak jsem vstával, abych byl od sedmi připraven pracovat. Vždy jsem se uměl zabývat dobyt看em, miluju jeho nákup a prodej. Dobře jsem se zavedl a všechno šlapalo, když mi Carter zavolał: jdeme nahrávat a potřebujeme tě!“

První nahrávací session George se Stanley se konal v dubnu 1952. Byl to jejich poslední session pro Columbia Records. Poté, co George opustil kapelu, aby postavil dům, Stanleyové se rozpadli a Carter s Ralphem strávili většinu roku 1953 v Detroitu, kde pracovali ve Ford Motor Company. Ale přesto Carter brzy zavolał Dee Kilpatricka z Mercury Records a zajistil pro kapelu nové nahrávání. V srpnu 1953 se George Shuffler opět vrátil ke kapele, aby nahráli první strany pro Mercury. „To byl nejlepší nahrávací session, který jsme kdy měli, myslím si“, tvrdí George. „Byl to opravdu dobrý materiál. Dee Kilpatrick byl našim produkčním. Ten skrze nás mohl vykukat díru. Měli jsme jen jeden mikrofon a kolem něj jsme se shromáždili a Dee, ten se na nás jen koukal, jako bychom byli z jiné planety nebo co. Začali jsme být nervózní. Podíval se na Ralpha a řekl: Ralphe, nezpívej mi rovnou do obličej. Ten tvůj kaštanový dech mě usmrť.“

Na tomto sessionu nahráli čtyři písně: Say, Won't You Be Mine, This Weary Heart You Stole Away, I'm Lonesome Without You a Our Last Goodbye. Art Stamper hrál na housle, Jim Williams hrál na mandolínu a George Shuffler hrál všude na kontrabas a zpíval barytonový part u I'm Lonesome Without You. Muzika byla rezonovala, byla vzrušující a Georgův pověstný „walking style“ na basu proháněl rytmus a dodával hudbě obrovskou energii. George označuje Cedrica Rainwatera za inspiraci, ale říká, že svůj styl vyvinul sám: „Vyzkoumal jsem, že vždy, když je změna akordu, mám tam pro to běh, a tak jsem to vylepšil sestupem na hmatní-

ku a dostal jsem to, co jsem chtěl. Uměl jsem hrát basu, jako kdyby zpívala, protože jsem zpíval hodně basových partů. Tak jsem jen následoval své uši a nos, své instinkty a hrál ty dravé doby na basu. Tenkrát to nikdo nehrál, alespoň ne správně. Myslel jsem si, bude to pro Stanleye prospěšné, jakoby to tu naši muziku vymezí. To je to, co jsme chtěli. Chtěli jsme hrát bluegrass, ale nechťeli jsme být kopíráková kopie někoho jiného.”

George se Stanleyovými nahrával opět v únoru 1957. V průběhu padesátých let střídavě byl a nebyl se Stanley Brothers v kapele. Jak vysvětluje: „Pracoval jsem s nimi asi rok a půl nebo dva. Pak jsem byl unaven z cestování a chtěl jsem být doma a něco dělat a tak jsem byl chvíli mimo. A pak mi zase Carter zavolał: jedeme nahrávat. A tak mě vždy vzali zpátky. A máme něco příští víkend, co

takhle, kdyby ses vrátil na příští víkend?” V roce 1958 Stanley Brothers podepsali smlouvu s King Records a přemístili se na Floridu. George nebyl na prvním nahrávacím sessionu přítomen, ale brzo byl Carter opět na telefonu: „A tak mě zavolali, pracovali hodně pro Jima Waltera (sponzorovaná radio-show) a já chytil autobus dolů do Atlanty a pomohl jim asi měsíc v tom patnáctiminutovém pořadu Jima Waltera. Nahrávali je v Atlantě a rozesílali je všude. A pak zas po krátkém čase Carter zavolał a ptal se: proč nepřijedeš za námi dolů na Floridu?. Já jsem řekl: já si myslím, že přijedu. Dojel jsem za nimi dolů a zůstal myslím, asi tři nebo čtyři roky. Show Jima Waltera běžela v plném proudu a byli jsme natolik populární, že jsme ani nepotřebovali příjem z rozhlasových stanic. Mohli jsme si vydělat na zájezdech. A tak jsme hráli spousty koncertů.”

V roce 1959, na radu producenta Sida Nathana, Stanley Brothers začali používat na svých nahrávkách lead kytaru, aby vytvořili ještě charakterističtější zvuk. Bill Napier, který hrál mandolínu, se stal jejich lead kytaristou a hrál na kytaru v podobném stylu, jakým hrál mandolínu. Bill opustil kapelu v roce 1960 a nahradil ho Curley Lambert. Podle George, Curley dával přednost mandolíně a tak doporučil Stanleyům, aby hrál lead kytaru George. První nahrávací session, kde George hrál kytaru, byl 11.července 1960 na nahrávce Stanleyů In Person. Podle Gary Reida, experta na Stanley Brothers, George hrál lead kytaru ve dvou písních: Wildwood Flower a Let Me Rest, Curley Lambert hrál kytaru v dalších věcech. George hrál Wildwood Flower v klasickém trsátkovém stylu, ale v Let Me Rest slyšíme náznaky stylu, který se stal jeho obchodní značkou – crosspicking.

Crosspicking je stále pokračující rolí hraný na třech strunách, podobný tříprstému rolu na banjo, ale na kytaru se hraje trsátkem, pohyby nahoru a dolů. Podle George, on sám začal experimentovat s crosspickingem na živých vystoupeních, instrumentálními vyhrávkami, aby vyplnil pauzy mezi linkami zpěvů Stanley Brothers. George byl často jediným jejich doprovodným hráčem na zájezdech a tak hledal způsob, jak více vyplnit kytarou sound kapely. Zprvu se Carterovi Stanleyovi nelíbilo to, co dělal. George vzpomíná: „Carter si o tom nic moc nemyslel. Chtěl, abych to hrál jako rychlou mandolínu, jako Bill Napier. A tak jsem mu řekl: ale Cartere, tohle je kytara, já nehraju na mandolínu. A nebudu hrát na kytaru jako na mandolínu. Jestli chceš mandolínu, sežeň si mandolinistu. A tak řekl: Ale, hraj si to, jak chceš. Ty to nějak uděleáš. A tak se na mě otočil a začali jsme se tomu smát.

Peter Rowan Bluegrass Band s Georem Shufflerem

Byli jsme ve studiu, hrál jsem trochu crosspickingu a oni něco zpívali. A zvukař najednou vykmitnul ze zvukařské kabiny a říká: Georgi, co to je, to co děláš? Asi jsem to zkazil, myslím si. A on říká: Zní to dobře, hraj toho víc. A tak jsme to dělali a lidem se to líbilo a to bylo zrození crosspickingové kytary.“

Na ranějších nahrávkách George používal crosspickingu spíše k doprovázení vokálních částí a sóla hrál klasickou trsátkovou technikou, ale jak šel čas, začal hrát více sóla crosspickingem. V prosinci 1963 Stanleyové nahráli něco, co se stalo Georgeovou značkovou písní, Will You Miss Me od A.P.Cartera. Georgeovy překrásné vstupy a vyhrávky v této dojmavé písni vytvořily standart, který následovali všichni crosspickingoví hráči, kteří šli jeho cestou. Jenom o několik měsíců později, v dubnu 1964, kapela natočila další Georgeovu značkovou písničku, Beautiful Star Of Bethlehem. V obou těchto písních je kytara výhradním sólovým nástrojem a Georgeova hra je mistrovsky invenční a vkusná. Dokonce ještě dnes Ralph Stanley hraje tyhle kousky na svých koncertech a patří k nejžádanějším. George je pyšný na to, že Ralph ponechal crosspickingovou kytaru ve své muzice. „Všichni z kytaristů, kteří následovali, se snaží hrát to správně a já oceňuju, že to tu Ralph ponechal. A jsem rád, že mi Carter s Ralphem dali příležitost dát crosspicking na nahrávky. Vždy jim budu vděčný, že mi dali šanci zahrát to celému světu.“

Na několika nahrávacích sessionech, které Stanleyové dělali pro firmu King Records, George nejdříve nahrál kytaru a pak přidal kontrabas a tak tam vlastně hrál na dva nástroje. Dokonce na jednom sessionu v roce 1961 hrál na baskytaru. A George nehrál jenom na kytaru a basu, ale také zpíval ve vícehlasech. Cokoli, co si písnička žádala, buď bas, baryton nebo tenor, George byl schopen souznít s Carterem a Ralphem. „Je to dar, vždy jsem to uměl“, tvrdí George. „Ralph říkal: nemůžeš se mu ztratit. On zůstává u tebe. Učili jsme se spolu rollovat a já jsem v každém okamžiku mohl říci, co

udělá. To si myslím je to, o čem je vícehlasé zpívání. Je to schopnost zpívat s někým, kdo ti rozumí a ty rozumíš jemu. Měli jsme několik dobrých tříhlasů, Carter, Ralph a já. Na jednom albu, už nevím, jak se jmenovalo, zpívali jsme tam jenom my tři v old-time stylu Carter Family, s leadem, tenorem a basem. A vícehlas byl tak těsný, že jste skoro mohli slyšet alikvotní tony barytonu. Byly tam alikvotní tony, které jste mohli detekovat. Slyšel jsem o tom mluvit Billa Monroea, o alikvotních tonech jeho mandolíny, ale já tomu nikdy nevěnoval dost pozornosti. Bill Monroe říkal: někdy hraju a jsem schopen slyšet tenor, který hraje s mojí mandolínou. A já jsem zase slyšel v těch vokálech baryton. Vokály se houpaly, stoupaly nahoru a dolů a na všechny party jsme najížděli naplno a tak byste stěží poznali, že tam není barytonový zpěvák.“

George byl se Stanley Brothers, když v roce 1966 Carter Stanley zemřel. Zůstal pak ještě chvíli s Ralphem, pak pracoval s Donem Renem a Billem Harrellem až do února 1970, kdy se vrátil zpátky domů. Později, ve stejném roce, mu zavolal promotér Carlton Haney, aby hrál na Labor Day víkendovém festivalu s Ralphem Stanleyem. „Carlton ten velký festival pořádal dole v Camp Springs, v Severní Karolíně“, vysvětluje George. „Uspořádal vzpomínku na Stanley Brothers. A tak mi zavolal a chtěl, abych tam hrál. Tak jsem tam dolů jel a hrál tam v neděli s Ralphem a v pondělí jsme hráli na tom vzpomínkovém pořadu. Ralph říkal: co ty na to, mám před sebou docela nabitý víkend? A tak jsem řekl: O.K., setkáme se tam a tam. Když jsme to odehráli, tak zase říkal: mám před sebou další nabitý víkend, co ty na to? A já jsem řekl: tak jo. A tak jsem s ním zůstal asi rok, ale pak jsem začal cítit, že se chci vrátit domů a tak jsem jel. Hráli jsme tenkrát na různých matiné a já musel vstávat ve čtyři ráno, jet jako šílenec k Ralphovi do jeho bydliště, abych ho tam zastihnul v osm ráno. A to bylo na mne už dost drsné. A tak jsem mu zavolal, že to nejde a vrátil se zpět domů. A to byl konec mého cestování s Ralphem.“

Georgeovo další hudební úsilí byl Shuffler Family Band se svými bratry a svými dětmi. V sedmdesátých a osmdesátých letech cestovali skoro každý víkend a vystupovali s tradiční jižní gospelovou muzikou. Od doby, kdy začátkem devadesátých let odešel od aktivního cestování na odpočinek, George stále udržuje svou muziku v chodu a pořádá speciální vystoupení na různých akcích. Vždy se účastní hromadných hraní Clinch Mountain Boys na Ralphově Memorial Weekend Festivalu a příležitostně vystupuje s Ralphem na jiných akcích. Objevuje se často jako host na vystoupeních v Old Rock School ve Valdesu a rád navštěvuje MerleFest nedaleko, ve Wilkesboro. Působí na různých kytarových dílnách a je pravidelně na výročních show IBMA. George těší uznání, které se mu dostalo od muzikantů a od jeho domovského města. „V říjnu 1996 jsem jel do Owensbora a tam jsem dostal od IBMA Merit Award (vznamenání za zásluhy), na které jsem hrdý. A pak ve Valdesu ustanovili sedmý prosince dnem George Shufflera a byl jsem grandmaršálem na této slavnosti a dali mi klíče od města a velkou proklamaci. Jsem na to pyšný.“

Jako odpověď na požadavky svých fandů vydal George v roce 1990 kazetu kytarových instrumentálek nazvanou Crosspicking. Obsahuje klasické Will You Miss Me a další populární skladby. Tuto nahrávku pak firma Freeland Records vydala na cédéčku. Firma Copper Creek vydala úplně novou Shufflerovu nahrávku nazvanou Aged To Perfecti-

on, George hraje lead kytaru, doprovodnou kytaru a kontrabas a tak studenti jeho stylu mohou slyšet jeho hraní v nejkřestší formě. Deska Aged To Perfection obsahuje množství bluegrassových a gospelových oblíbených věcí jako Love, Please Come Home, It's Mighty Dark To Travel, Nine Pound Hammer, I'm A Pilgrim a What A Friend We Have In Jesus. George přidal i jednu z vlastních písní "Give The World A Sunny Smile" a dokonce hraje prstýnkovou kytaru ve skladbě Elizabeth Cottenové Freight Train. Kdykoli uslyšíte hrát George Shufflera na kytaru, můžete se vsadit, že poznáte o jakou písničku jde. George se obává, že moderní bluegrassoví kytaristé se vzdalují melodii: „Jsou tak pokročilí, až se od ní dostávají hrozně daleko, až z toho melodie zmizí docela“, stěžuje si. „Já jsem ze staré školy, když opustíte melodii písně, ztratíte mě. Je tu spousta dobrých kytaristů a ti jsou unaveni hraním ve starých vyježděných kolejkách, chtějí být dokonalejší. Ale hrají nad hlavou spousty lidí a není v tom žádné citění. Stačí jen vystoupit na podium, zahrát k něčemu melodii a máte posluchače ve svých rukách. Povídal jsem to některým z nich na dílnách, hrál jsem pouze staré jednoduché akordy. Mnoho z nich lítá po celém krku svých kytar. Oni to neustále loví – a já to už našel.“

**Přeložil Milan Leppelt (2001),
upravil Pavel Brandejs (2012).**

Servis

Pete Wernick v Praze

“Dr. Banjo”, Pete Wernick bude v Praze 22.–24. března 2013, aby vedl třídní Jam Camp (pro všechny nástroje) a případně jednodenní Banjo Workshop (dílno), pravděpodobně 2. března. Banjo Workshop (dílno) je určena pro středně pokročilým a pokročilým studentům a uskuteční se, pokud se zaregistruje pět a více studentů. Pete bude vysvětlovat základy dobrého tónu a timingu, oblíbené a neobvyklé licky, podehrávky a orientaci na hmatníku. Pete bude samozřejmě odpovídat na otázky a bude se věnovat studentům i individuálně. Studenti, kteří se zaregistrují na Jam Camp bude mít užitek i z Banjové dílny, protože probírat se bude odlišný materiál.

Bluegrass Summit v Praze!

15.–17.3.2013 se v Praze uskuteční Bluegrass Summit – setkání lidí z celé Evropy, kteří se nějak zaobírají bluegrassem. Přijede jak vedení Evropské bluegrassové asociace (EBMA), tak organizátoři festivalů, hudebníci, zástupci jiných evropských BG asociací apod. Nepochybně tuto jedinečnou šanci, zúčastnit se také a navazte kontakty s celou Evropou! Podrobnosti najdete během prosince na stránkách BAČR a EBMA. Informace o Summitech, které už proběhly, najdete na stránkách EBMA: <http://www.ebma.org/ebs/ebs-2012/>

První evropský Jam podle Wernicka proběhl!

V Novém Jičíně proběhl během pěti týdnů první cyklus Jamů podle Wernicka. Prozatímně certifikovaný učitel Wernickovy metody Petr Brandejs učil prvních devět odvážlivců ze severní Moravy jamovat pět nedělí za sebou. Základem výuky byla praktická stránka věci, tedy hraní a zpívání, organizace jamu apod.

- Italská kapela **Red Wine** natočila klip ke skladbě Liz Meyer s názvem Someday You Will. Najdete ho na YouTube.
- Veterán irské scény **Nial Toner** slaví úspěchy se svým albem Onwards & upwards, které vydal na prestižním americkém labelu Pinecastle Records.
- **Uzávěrka přihlášek** na holandský festival EWOB je 1.12., přihlášky jsou ke stažení na <http://www.ebma.nl>.
- U vydavatelství G+W, s.r.o. vychází nová **instruktážní publikace Ondry Kozáka**, tentokrát pro houslisty. Obsahuje zápis sedmnácti houslových sól k nejznámějším českým bluegrassovým a country skladbám. Součástí publikace je DVD s podrobným rozбором sól.
- **Skupina Barbecue** oslavila 10 let existence videoklipem ke skladbě Cukrářka, který je umístěn na YouTube.
- **Skupina Sunny Side** má novou sestavu. Pavla Handlíka (kytara) a Petra Voštu (banjo) doplnil Libor Kameník na basu a Honza Bíba na mandolínu.
- **Bluegrassová dílna v Novém Jičíně** proběhne v dubnu. Více na stránkách www.petrbrandejs.cz.
- Dear friends, Enjoy our new video to the song “Walkin’ after midnight”, from the album “Swings & heartaches”. More on www.lillydrumeva.net, <http://youtu.be/-zeOjlrTfjQ>
- **Prodám mistrovskou mandolínu** od Vojty Pečeného, model A, r.v. 2009, ručně dlabaný celomasív, vrchní deska smrk, luby + zadek javor. Prakticky nehraná, skvělý stav i zvuk. Cena 22000, Kč, tel: 777212544 Pavel, email: fender1@volny.cz

Kalendář akcí

ALBUM

- 01.12.2012 Country bál – se skupinou CTS Miš-
-Maž, Praha-Řepy
- 06.12.2012 Vánoční koncert, Náměstí 1.máje,
Chomutov
- 21.12.2012 Vánoční koncert host: MaraCas a tan-
čiči Medovina, Kulisárna – Chomutov
- 11.01. – 13.01.2012 8. Zimní Muzikantský Camp,
Chata Kosodrevina pod Chopkom
- 26.01.2013 Skautské setkání, Country saloon
U Bizona – Chomutov
- 16.03.2013 Country bál s taneční sk. Devil Dream,
Liberec – restaurace U Košků

POUTNÍCI

- 01.12.2012 Česká Lípa, Rozsvícení vánočního
stromu Country vánoce
- 01.12.2012 Luby u Chebu, Kulturní dům Country
vánoce
- 02.12.2012 Děčín , Rozsvícení vánočního stromu
Country vánoce
- 07.12.2012 Luhačovice, Hotel Luha Country
vánoce
- 08.12.2012 Znojmo, Vánoční trhy Country vánoce
- 09.12.2012 Slavkov u Brna , Dům dětí a mládeže
Country vánoce
- 10.12.2012 Horní Beřkovic , Multifunkční cent-
rum Country vánoce
- 11.12.2012 Olomouc , Dům armády Country
vánoce
- 12.12.2012 Brno , Výstaviště Vánoční trhy Count-
ry vánoce
- 13.12.2012 Štěpánov, Kino Country vánoce
- 14.12.2012 Mosty u Jablunkova, Kulturní dům
Country vánoce
- 15.12.2012 Hradec nad Moravicí , Zámek Vánoční
jarmark Country vánoce
- 16.12.2012 Břeclav , Vánoční trhy Sady 28.října
Country vánoce
- 17.12.2012 Opava, Dolní náměstí Vánoční trhy
Country vánoce

- 18.12.2012 Olomouc , Vánoční trhy Horní náměs-
tí Country vánoce
- 19.12.2012 Havířov , Vánoční městečko n.Repub-
liky Country vánoce
- 20.12.2012 Most, Vánoční jarmark 1. náměstí
Country vánoce
- 21.12.2012 Brno , Vánoce Na Zeliňáku Country
vánoce
- 22.12.2012 Olšany u Prostějova , Vánoční jarmark
Country vánoce
- 31.12.2012 Pozlovice, Hotel Ogar Silvestr
- 31.01.2013 Zlín,Zelenáčova šopa
- 01.02.2013 Vážany nad Litavou, Hospoda Lidový
dům Country bál
- 26.02.2013 Ostrava Hrabůvka ,KD K-trio
- 27.02.2013 České Budějovice ,Na návštěvě u Ne-
zmarů koncertní sál Jeremiáška
- 27.02.2013 Třebíč ,Národní dům

BRZDAŘI

- 14.11.2012 19:00 Koncert Lázně Bohdaneč,
Masarykovo nám. 6
- 26.11.2012 20:00 Koncert Praha, restaurace
U vodárny
- 01.12.2012 15:00 Koncert v kostele Vysoká
u Kutné Hory
- 14.01.2013 20:00 Koncert Praha, restaurace
U vodárny
- 11.02.2013 20:00 Koncert Praha, restaurace
U vodárny
- 11.03.2013 20:00 Koncert Praha, restaurace
U vodárny
- 15.04.2013 20:00 Koncert Praha, restaurace
U vodárny

BG CWRKOT

- 18.01.2013 Vsetín – hospoda U SPLAVU
- 19.01.2013 Nový Jičín – klub GALERKA

Uzávěrka BG listů č. 1/13

je 31.01.2013. Informace o svých akcích a články do listů můžete poslat **Petru Gärtnerovi** na e-mail petrgartner@tiscali.cz. Redakce si vyhrazuje právo vaše příspěvky podle potřeby upravit. stane-li se tak, tento fakt uvedeme. Zároveň počítejte s tím, že není možné vám vaše příspěvky vrátit.

Zájemci o členství v BAČR

Členství v BA je na kalendářní rok s tím, že kdo se stane členem do 30.6., zaplatí plný roční příspěvek 200 Kč, kdo po 30.6., zaplatí 100 Kč.

Zájemci o individuální členství mohou zasílat peníze složenkou na adresu **BAČR, Hubálov 27, 506 01 Jičín** nebo převodem na účet: **108596029/0300**. Zájemce o ostatní typy členství prosíme o kontaktování Petru Seifertovou, mobil: 732 730 339 a 734 481 742, e-mail: seifertova.peta@email.cz, která s nimi domluví podrobnosti.

Můžete si z internetových stránek BA stáhnout formulář přihlášky (individuální nebo kolektivní) pro vytištění z Wordu a zaslání poštou. Přihlášku můžete vyplnit také pomocí našeho on-line formuláře.

Bližší informace: viz strana 2 v Bluegrassových listech.

© copyright 2012

O svolení ke komerčnímu využívání informací z Bluegrassových listů je třeba požádat na naší adrese. V případě převzetí velkých článků musí náš autor dostat řádný honorář a trváme na uvedení Bluegrassových listů jako zdroje.

Sponzoři

bluegrassové asociace poskytují našim členům po předložení průkazky BAČR 5% slevu na nákup zboží ve svých obchodech. Děkujeme jim za podporu! Jsou to:

COUNTRYON

U vodárny 4, Praha 3 (st. metro Jiřího z Poděbrad),
tel./fax: 222 510 410, otevřeno Po-Pá 10.00-12.30 a 13.00-18.00 h.

MIROSLAV SKOTICA

Krátká 3279, 738 01 Frýdek-Místek
tel. 558623500, fax 558622010

RONDO MUSIC

Jiráskova 712, Dvůr Králové nad Labem

JÍŘÍ LEBEDA – LEBEDA INSTRUMENTS

Suchá 22, 363 01 Ostrov nad Ohří
jjiri@lebedainstruments.cz, 10 % sleva

PAVEL MALINA, HUDEBNÍ NÁSTROJE MALINA

Prokopova 22, 397 01 Písek, tel/fax 382 212 544

PETR HAHN – HUDEBNÍ NÁSTROJE – COUNTRY WORLD

K. H. Borovského 1422, 356 01 Sokolov
tel. 777 319 040, 352 623 149, e-mail azbest@mbox.vol.cz
5 % sleva na veškeré maloobchodně prodávané zboží

DRECHSLER S.R.O., PRODEJNA HUDEBNIN STRUNKA

Tyršova 91, 276 01 Mělník
pro členy BAČR sleva 5 % na veškeré maloobchodně prodávané zboží v prodejné hudebnin

FIRMA KOBRLE & STEHNO

Výroba a opravy akustických, elektroakustických a elektrických kytar a baskytar. Pro členy BAČR 5 % sleva z ceny nového nástroje a 15 % z oprav.

M&M&Music – Centrum hudebních nástrojů

Radniční nám. 30, 739 34 Šenov
poskytujete členům BA slevu 7 % na zakoupené zboží

Bluegrassové listy, zpravodaj BAČR, ročník XVII, číslo 4, listopad 2012.

Titulní fotografie: Blue Highway (foto: Lilka Pavlak)

Uzávěrka: 15.11.2012.

Adresa vydavatele a redakce: BAČR, Bludovice 137, 741 01 Nový Jičín.

Vychází nejméně dvakrát ročně.

Zodpovědný redaktor: Petr Gärtner, sazba: Miroslav Jiříštil, logo: Vince.